

Saarelainen
Erkki Makkonen

Mies juhlien takana

sivut 10-12

Tuomas Antola
Leivänhakijoita
ja rukoilijoita

Sivu 4

Kirsi Hiilamo
Hoivataistelu
jatkuu

Sivu 6

Teuvo V. Riikonen
Sata vuotta-
lapsen asialla

Sivu 8

Eero ja Lyyli
Koistisen
Avoin koti

Sivu 14

Petri Tiusanen säätiön julistustyön papiksi

Parikanniemisäätien hallitus on valinnut säätiön uudeksi julistustyön papiksi **Petri Tiusasen** Joensuusta. Petri on kotoisin Punkaharjulta, mutta asunut viime vuodet Joensuussa, jossa hän on opiskellut teologiaa Itä-Suomen Yliopistossa. Hän valmistui ke-

vällä teologian maisteriksi.

-Pappisvihkimykseni oli helators-taina 14.5.2015 Siilinjärvellä Kuopion hiippakunnassa. Ennen teologian opiskelua olin vuodesta 1995 töissä puunkorjuutehtävissä Stora Ensolla. Se oli metsän sadonkorjuuta. Hengel-

lisessä työssä ollaan myös sadonkorjuutehtävissä. Luukas kirjoittaa (Luuk 10:2): ”Satoa on paljon, mutta sadonkorjaajia vähän. Pyytäkää siis herraa, jolle sato kuuluu, lähettämään väkeä elonkorjuuseen.”

Petri Tiusanen toimii viisi kuukautta Liperin seurakunnan pappina ja aloittaa Parikanniemisäätien työssä 1. marraskuuta 2015. Hän työskentelee Joensuusta käsin, missä perheineen asuu.

Toivotamme Petrin ja Helin lämpimästi tervetulleeksi työyhteyteen ja hänelle sekä perheelle Jumalan siunausta.

Petri toimittaa Saaren juhlilla lauantaina 15.8.2015 klo 19.30 iltamessun ja on tavattavissa sitä ennen ystäväillalla.

Maaranen ja viisi työn ystävää palkittiin

Kirkkopalvelut on myöntänyt Parikanniemisäätien evankelista **Pekka Maaraselle** sekä viidelle säätiön työn ystävälle Seurakuntatyön kultaisen ansiomerkin tunnustukseksi pitkäaikaisesta toiminnasta seurakuntatyössä tai muussa kristillisessä toiminnassa.

Maaranen on toiminut evankelistana **Kansan Raamattuseurassa** ja **Parikanniemisäätiossä** sekä eri seurakuntien päihdetyössä.

Ansiomerkki myönnettiin myös **Oili Harjulalle** Haminan Ihamaalta, **Seija Kuutille** Savonlinnan Kerimäeltä, **Johannes Pelkoselle** Turusta, **Työne-Annikki Pentille** Lappeenrannasta ja **Irja Saarelaiselle** Liperin Viinijärveltä.

Ansiomerkit ojennetaan heille Saaren juhlien ystäväillalla lauantaina **15.8.2015 klo 18.00**.

Lämpimät onnittelut ja Jumalan siunausta kaikille ansiomerkin saaneille.

PARIKANNIEMISÄÄTIÖN LEHTI

ISSN 2323-7465 (painettu)

Päätoimittaja

Teuvo V. Riikonen

Toimitus

Pekka Maaranen

Taitto

Markku Liukkonen

Kustantaja

Parikanniemen Ystävät ry
Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä

Avustajat

Risto Teittinen, Sami Siponen,
Anna Makkonen (kannen kuva)
ISSN 2323-7473 (verkojulkaisu)

Nettisivut

www.parikanniemi.fi

Painopaikka

Teroprint Oy, Mikkeli

Tavallinen arki on juhlaa

Kristitty ihminen saa luottaa, että Jumalalla on suunnitelma hänen elämäänsä. Jumala johdattaa ihmistä. Silti meidän on valittava elämässämme monta kertaa eri tilanteissa. On sanottu, että jos joku ovi elämässä sulkeutuu, Jumala voi avata toisen oven. Mutta emme myöskään tiedä, mistä ihminen varjellaan, jos joku ovi jää aukeamatta. Jumalan suunnitelma koskee arkielämäämme. Se koskee kaikkea mitä päivittäin meille tapahtuu. Jumala voi puhua meille monella tavalla. Mutta kaikkia ääniä ei kannata uskoa Jumalan ääneksi.

Yksi tärkeä asia on suhtautua terveellä tavalla järkeen. Järki ei ole uskon vihollinen, mutta se voi toimia sellaisena, jos sitä väärin käytetään. Järki on annettu meille käytettäväksi ja Martti Luther kutsui järkeä ”uskon palvelustyöksi”. Järjen käyttäminen ei

ole uskon puutetta. Se voi olla Jumalan luomistyön halveksimista, jos ei arvosta järjen käyttöä. Kaikki sisäiset äänet eivät välttämättä ole Jumalan puhetta, vaikka eivät välttämättä paholaisestakaan.

Tärkeintä järjenkäyttöä on tehdä oma jokapäiväinen työ mahdollisimman hyvin. Kaikki tavallinen työ on yhtä arvokasta. Meidän ei tarvitse odottaa mitään erityistä ilmoitusta ja johdatusta elämäämme. Juuri se kun hoidamme omaa tehtäväämme, on Jumalan tahdon mukaista toimintaa. Ihminen voi kiittää Jumalaa päivittäisistä lahjoistaan. Ottaa vastaan päivän työn, haasteet ja velvollisuudet. Se on juuri meidän ”järjellistä jumalanpalvelustamme”. Sen Jumala on ”edeltäpäin valmistanut”. Se on Jumalan antamana lahja ja myös juhlaa.

Teuvo V. Riikonen

Rotary haluaa edistää hyvää

Mikkelin vanhin rotaryklubi täytti 2015 70 vuotta. Sen kunniaksi järjestettiin 12.4. juhlakonsertti. Tuosta puolet ohjattiin Parikanniemen lastenkodin liikuntakasvatuksen edistämiseen. Konsertin teema oli Kauneimmat Suomalaiset yksinlaulut: esintyjinä baritoni **Juha Kotilainen** ja **Risto Lauriala**, piano.

Kansainvälisen Rotaryliikkeen toimintakauden 2014-2015 yhteiseksi teemaksi on valittu Rotary Light Up eli rotarius näkyväksi yhteiskunnassa. **Service Above Self - Palvelu**

itsekkyyden edelle Rotary on eettisellä pohjalla toimiva kansainvälinen palvelujärjestö. Hyvän tekeminen on ollut kiinteä osa rotarytoimintaa sen perustamisesta alkaen. Järjestö perustettiin Chicagossa 23.2.1905 ja perustajat ottivat ensimmäiseksi tehtäväkseen kotikaupunkinsa liikemoraalin parantamisen. Jo 1910 toiminta-ajatus laajentui ympäröivän yhteiskunnan kehittämiseksi, josta edelleen maailmanlaajuiseksi päämääräksi.

Rotary rantautui Eurooppaan ja Lontooseen 1911. Suomen ensimmäinen klubi perustettiin Helsinkiin 1.12.1926. Nykyään rotareita on yli 1,2 miljoonaa noin 34 000 klubissa yli 200 maassa ja itsehallinto-alueella. Suomessa on 297 klubia ja noin 10 850 jäsentä. Jäseniksi kutsutaan paikkakuntiansa hyvämaineisia ammattimiehiä ja -naisia. Onnittelten ja toivotan hyvän Jumalan siunausta 100 toimintavuottaan juhlivalle lastenkodille ja hyvää tekeväälle Parikanniemisäätiölle.

Mikkelin Rotaryklubin presidentti Jyrki Koivikko

Etsikää, niin te löydätte

Tuomas Antola, Myrskylän seurakunnan kirkkoherra

Raamattuopetus

Rukous on ihmistä varten.

Ystävä antaa enemmän kuin pyydetään.

Kerran sairaalassa tapasin potilaan, josta tiesin vain hänen parantumattoman sairauden. Minua odotti lohduton näky, lähes näännyksiin riutunut ihminen. Hän ei paljon sanonut ja luin Raamatun lupauksia. Hän lausui: "Minun täytyy lähteä sen uskon varassa, joka minulle on annettu". Lohdutin sanoen: "Sinuthan on kastettu ja Jumalan omaksi otettu. Olet saanut Pyhän Hengen, ja Jeesushan rohkaisee vielä eksyneitäkin, etsikää, niin te löydätte. Ja sinä olet etsinyt".

Itselleni läheinen evankeliumikohta rakentuu lohduttavien lupauksen varaan: pyytäkää, niin teille annetaan, etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaa, niin teille avataan. Jeesus marssittaa eteemme vertauksen, jossa taloon saapuu leivän pyytäjä yönselässä, joka hänkin hakee tarjottavaa omia yllätysvieraita varten. Hakijan motiivi tuntuu olevan siis vieraanvaraisuuden veloitteen täyttäminen, mikä oli kulttuurissa äärimmäisen tärkeä arvo. Ehkä yövieraat olivat myös oikeasti nälkiintyneitä. Ensin isäntä vaikuttaa vastahakoiselta. Siksi hän ärähtää-

kin: "älä häiritse minua". Mutta suostuu lopulta auttamaan. Miksi? Ei välttämättä ystävydestä, vaan enemmänkin häpeämättömästä ja jääräpäisestä pyytämisestä. Raamattu alleviivaa, että pyytäminen on hellittämätöntä. Etsikää siis, niin te löydätte.

Oikea asenne ja hellittämätön usko

Tuosta asenteesta esimerkki on Vanhan Testamentin "Jaakobin paini". Jaakob roikkuu kiinni painitoverissaan, kunnes tämä lupaa siunata hänet: "En päästä sua, ennen kuin mua, käyt siunaamaan". Virren sanoin: "Oi Herra, jos mä matkamies maan" (631).

Toinen hyväntuulinen sitkeä rukoilija oli, kun pappi kävi satavuotissyntymäpäivillä. San-kari myhäili maireasti. Pappi tiedusteli ilonaiheesta ja mies totesi: "Kuulkaas rovasti, kun minä olen niin rukoillut, että viimeinenkin lapsistani saisi paikan vanhainkodista. Ja nyt on niin käynyt. Siksi olen niin onnellinen". Hellittämätön rukoilija oli hänkin.

Miksi pitäisi pyytää? Eikö kaikkitietävä Jumala lue ajatukset ja huokauksetkin. Jumala tuntee toiveemme muutenkin. Kuitenkin hän haluaa, että pyydämme. Rukous on myös ihmistä varten. Mikään ei jalosta ihmistä kuin toiveiden esittäminen rukouksessa Jumalalle. Jumala haluaa, että rukouksesta tulee osa minua, minusta tulee rukouksen ihminen. Jos esimerkiksi ihminen kiittää paljon, huomaa, miten kiitollisuus alkaa kantaa ja joka päivä löytää lisää ihmeteltävää. Tämä kohta voidaan tulkita myös Isä meidän-rukouksen selitykseksi, erityisesti "anna meille meidän jokapäiväinen leipämme"-osan.

Ystävä tuo leivän

Diakoniapiirissä keskustelimme, miten Suomessakin ennen kärsittiin leivän puutteesta. Moni on saattanut elää näitä niukkuuden aikoja. Piiriläiset totesivat, että jotenkin rukoukset kuitenkin kuultiin ja jotakin suuhunpantavaa löytyi aina. Kaukana meistä ei ole hätä tänäkään päivänä: pelkästään Myrskylän seurakunnassa kirkko

Anna meille meidän jokapäiväinen leipämme

Luuk. 11:3

Kuva: ESS

jakoi yli tuhat ruoka-avustuskassia vuoden 2014 aikana. Apua ja hellittämätöntä rukousta tarvitaan edelleen. Ystävä oli hakemassa apua, ei itselleen, vaan ystävälle Jeesuksen vertauksessakin.

On syytä suunnata huomio näihin suhteisiin: ystävä hakee ystävältä apua. Vertauksen jatko-osassa poika turvautuu isänsä apuun: "Ei kai kukaan teistä, ole sellainen, joka antaa pojalleen käärmeen, kun hän pyytää kalaa", havainnollistaa Jeesus. Isä ei pettäisi lastaan. Taikka erityisesti Suomessa tekee mieli sijoittaa vertaukseen äiti. Eivätkö juuri äidit ole olleet niitä ystäviä, jotka ovat olleet ns. "leivänhakijoita" ja opettaneet laittamaan käsiä ristiin iltarukoukseen.

En päästä sua

Isä tai äiti rakastaa lastaan pyyteettömästi mutta kuitenkin tekevät virheitä. Jumala kehottaa meitä tutkimaan itseämme. Miksi en halua nähdä häntä ympärilläni? Minä en anna sitä, mitä pyydetään. Joudumme myöntämään, ihminen on vajaamittainen. Jeesus tietää kyllä puutteeni. "Jos kerran, te pahat ihmiset osatte antaa lapsillenne kaikenlaista hyvää, niin totta kai teidän Isänne paljon enemmän antaa taivaasta Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä pyytävät".

Ystävänkin sanotaan kuitenkin antavan lopulta, enemmän kuin pyydetään. Jumala ei anna vain, mitä pyydämme, ei

vain sitä, vaan enemmän: materiaalisen vaurauden ja tavaroitten sijasta rauhan ja anteeksiannon, lottovoiton asemasta, iankaikkisen elämän taivaassa. Sairas kuolinvuoteella uskalsi lähteä, koska hän oli etsinyt Jeesusta. Etsikää niin te löydätte. Onko ympärilläsi nälkäisiä, sairaita tai yksinäisiä, oman uskonsa kanssa hapuilevia? Rukoillaan lakkaamatta yhdessä, voit aloittaa vaikka yhtymällä hellittämättömän rukoilijan virren sanoihin:

"en päästä sua, ennen kuin mua, käyt siunaamaan"

mutta muista rukoilla samaa myös lähimmäisillesi.

Hoivataistelu - tukea lähimmäisen hoitoon

Asiantuntija

Kirsi Hiilamo
on pappi ja psykoterapeutti
sekä vs. johtava perheneuvoja
Nurmijärvellä.

Yhä useampi työkäinen hoitaa sairasta tai hoivaa tarvitsevaa läheistään. Millaista on näiden ihmisten elämä soteratkaisujen ja väestön ikääntymisen kanssa kipuilevassa Suomessa? Miten oman vanhemman, puolison tai muun läheisen hoivaaminen muuttaa elämää ja mistä voimat hoitamiseen tulevat, kun työ ja perhe vaatiivat monesti myös osansa?

Keräsimme työkäisten läheisiään hoivaavien kokemuksia yhdessä **Heikki Hiilamon** kans-

sa maaliskuussa ilmestyvään kirjaan *Hoivataistelu – tekoja läheisten puolesta* (Kirjapaja 2015). Omaishoitajista on puhuttu paljon ikääntyneiden puolisoitajien näkökulmasta. Me halusimme antaa äänen nimenomaan keski-ikäiselle, joilla on kiireinen aika työelämässä ja oma vanheneminen alkaa jo muistutella itsestään.

Keskimmäisen sukupolven edustajista lähes puolet auttaa, vanhempiaan reilu kolmannes. Tutkijat kutsuvat heitä sand-

Kirkon perheneuvonta yli 70 vuotta

Perheneuvonnan perustehtävänä on tarjota ammatillista keskusteluapua parisuhteen ja perheen kysymyksissä sekä elämän kriisitilanteissa. Kirkon perheneuvonta alkoi 19.11.1944 Tampereella. Nykyisin perheasiain neuvottelukeskusta toimii 41 paikkakunnalla. Perheneuvonnassa työskentelee lähes 200 työntekijää. Noin puolella keskuksista on ostopalvelusopimus kunnan kanssa. Vuosittain perheneuvonnan palveluja käyttää noin 17 000 asiakasta. Heistä 42 % on miehiä. Perheneuvonnan tavoitteena on antaa asiakkaille oikea-aikaista, kestoltaan riittävää ja laadukasta apua. Perheneuvojat etsivät yhdessä ihmisten kanssa toimivan arjen edellytyksiä. Perheneuvonta on osa kirkon hengellistä

perustehtävää. Kirkon perheneuvonta on yksi sodan jälkeen syntyneistä kirkon työmuodoista. Nyt kirkon perheneuvonnan palvelujen kysyntä ylittää tarjonnan. Perheneuvonnan perustehtävä on pysynyt samana: tukea ja auttaa ihmisiä selviytymään parisuhteen ja perheen ongelmista sekä elämän kriisitilanteissa. Suomalainen hyvinvointivaltio on murtumassa. Taloudellisen voiton tavoittelu on ylikorostunut ja työelämä on tullut entistä vaativammaksi. Muutokset heijastuvat myös kirkkoon ja kirkon perheneuvontatyöhön.

(Lähde: Suomen evankelis-luterilaisen kirkko/
www.evl.fi)

Lisätietoja www.parikanniemi.fi

wich-sukupolveksi. Samanai-
kaista omien lasten ja vanhem-
pien hoivaamista voi verrata
kerrosvoileipään: keski-ikäiset
ovat kahden sukupolven hoi-
vatarpeiden puristuksessa.

Kirjoituspyyntöömme vastan-
neet antoivat neuvoja siitä,
miten läheishoivasta voi sel-
viytyä. He korostivat tiedon ja
avun hakemisen tärkeyttä.

- Etsi heti asiallista tietoa. Ole
aktiivinen, äläkä jää odotta-
maan, että joku antaa tiedon
valmiina, yksi läheishoitaja neu-
voi.

Toinen kirjoittaja neuvoi luotta-
maan intuitioon.

- Äläkä usko oitis kaikkea, mitä
sinulle sanotaan esimerkiksi
sairausten ennusteista. Omai-
set tuntevat potilaan kuitenkin
paremmin kuin häntä hoitavat.
Hoitohenkilöstölle omainen on
vain yksi tapaus muiden jou-
kossa. Kyseenalaista lääkärin
mielipide, jos hankkimasi tiedot
antavat siihen aiheutta.

Pala Kontista

Vielä oli toisille puhujille, että monta kertaa ihminen halveksii
niitä lahjoja, mitä on saanut ja pitää toisen lahjaa suuremman
arvoisena, niinkuin ohrainen leipä pidetään rukista halvempänä.
Mutta ohrainenkin leipä voi ihmisen ravita ja nälkäisen tarpees-
taan päästä. Niin saa ihminen tuntea, että se oli Jumalan lahja ja
antoi hänelle siunauksen.

K.K. Sarlin: *Eräs meidän ajan profeetta*, Viimeiset tilipäivät elo-
kuun 16-18 p. 1915.

julkisen avun saamiseksi hoi-
vattavalle, ajan raivaamisessa
hoivatyölle, omien voimien ja-
kamisessa.

Kirjoittajamme neuvoivat lä-
heishoitajat huolehtimaan
omasta jaksamisestaan:

- Kuuntele omaa jaksamistasi.
Järjestä itsellesi pieniä lomia,
sellaisia jotka sopivat juuri sinul-

huonommin. Mutta onko asiat
aina hoidettava taistellen?
Omaa äitiään hoitanut profes-
sori **Pertti Koistinen** ihmetteli kir-
jassaan Hoivan arvoitus (2013):
"Miten on mahdollista, ettei
kuuden vuoden aikana kukaan
kysynyt, mitä minulle kuuluu tai
antanut edes mahdollisuutta
kertoa, mitä minulle kuuluu?"
Läheishoitajat neuvoivat huo-
lehtimaan myös muista ihmis-
suhteista.

- Pidä yhteyttä muihin läheisiisi
ja ystäviisi. Et voi pitää muista
huolta, jos et ensin pidä huolta
itsestäsi. Järjestä omaa aikaa
itsellesi.

Luterilainen usko tuo vaikei-
siin läheissuhteisiin ja hoivaan
armollisen näkökulman. Martti
Lutherin mukaan kirkko on pa-
rantumattomien ihmisten sai-
raala, jossa hoivaamme toinen
toisiamme. Sekä hoivattavat
että hoivaajat ovat samanlai-
sia syntisiä. Katekismus opet-
taa vanhan kristillisen perinteen
mukaan, että ainoa, jonka va-
raan voimme elämämme ra-
kentaa on pyhä Jumala. Emme
voi elää vain omiin voimiimme
luottaen.

Luterilainen usko tuo armollisen näkökulman ihmissuhteisiin

Kirjoittajat mainitsivat myös so-
peutusvalmennuskurssit ja
vertaistuen:

- Voi jakaa ja itkeä ja raivota
luottamuksellisesti tunteita yh-
dessä sellaisten ihmisten kanssa
jotka eivät kauhistu.

Elämämme palkkatyöyhteis-
kunnassa, jossa jokaisen aikui-
sen – myös naisten – odotetaan
huolehtivan itse toimeentulos-
taan. Hoivaa tarvitsevan aikui-
sen huolenpito on yhdistettä-
vä osaksi ansiotyötä ja oman
kodin arkea. Tämä merkitsee
kamppailua monilla rintamilla:

le. Muista myös elämän viiltä-
vä hetkellisyys. Omiin menoihin
kyllä ehtii myöhemminkin, joten
osasta niitä voi nyt tinkiä. Uh-
rautua ei kuitenkaan pidä, ettei
katkeroidu.

Uupuminen voi johtaa myös
turhiin kiistoihin:

- Väsyneenä löydät itsesi kiukut-
telemasta hoidettavalle. Siinä
hetkessä se on ymmärrettävää,
mutta jälkikäteen ajateltuna
turhaa. Pyydä anteeksi ja jos
voit, pidä lomaa!

Selvää on, että ilman läheisten
taistelutahtoa moni asia olisi

LASTENKODIN SATA ENSIMMÄISTÄ VUOTTA

Historia

**Etelä-Karjalan
Uukuniemelle
synty 1915
Parikanniemen
orpokoti, jonka
historia voidaan
jakaa neljään
osaan.**

1915-1944 Uukuniemellä

Ensimmäisen osan muodostivat vuodet 1915 - 1944. Kodilla oli tarkoitus antaa suojaa ja turvaa orpolapsille, mutta sillä oli toinenkin tarkoitus, jonka kodin perustaja Väinö Hoikka oli kertonut. Tarkoitus oli tuotu ilmi **Helena Konttisen** kautta, jota kutsuttiin "Karjalan profeetaksi". Hän oli itse alussa orpokodin perustamista vastaan. Hän näki näyn, jossa oli kaksi aurinkoa. Kun hän kysyi, "miksi kaksi aurinkoa?" Hänelle vastattiin, että "toinen on laskeva ja toinen nouseva", joka selitettiin, että kun hän kuolee, orpokoti jatkaa työtä. Kun Helena Konttinen kuoli 24.4.1916, orpokodin sosiaalisen työn rinnalla kulki koko ajan hengellinen julistustyö.

Parikanniemen orpokoti jat-

**Teuvo V. Riikonen
piti historiihin lastenkodin
satavuotisjuhlassa**

koi toimintaansa sotavuosiin asti. Kun rauha koitti 1944, sillä oli kova hinta. Alkoi viiden vuoden hiljaisuus, jolloin lastenkodin toiminta oli katkoksi. Tätä aikaa voimme kutsua ajaksi, jolloin lapset olivat työn ystävien sydämellä. Kun orpokoti oli lakautettu, se ei tappanut toivetta jatkaa vielä jossakin muualla. Toiminnassa mukana olleet **Matti Pitkänen, Aura Latvus ja Edvard Lähdeniemi** miettivät sopivaa uutta paikkaa. Kaikki olivat olleet mukana hengellisessä toiminnassa, jota alettiin, jossakin vaiheessa kutsua "uukuniemeläiseksi liikkeeksi" kotipaikan mukaan. Aura Latvus, "orpojen äiti", haudattiin tamikuussa 1947, eikä hän ehtinyt nähdä uuden lastenkodin syntymistä.

Juurtuminen Ristiinaan

Ristiinan kunnan Pöntiälän kylästä Saimaan rannalta tuli myyntiin kolme vierekkäistä tonttia rakennuksineen. Parikanniemen orpokotiyhdistys valtuutti Matti Pitkäsen toimimaan asian hoitajana. Kun vanhasta Parikanniemestä ei paljoa jäänyt mukaan tuotavana, piti uudet tilat ostaa pitkälti velaksi. Rakennuksia alettiin kunnostaa ja maanviljelys aloitettiin. Seitsemän hehtaarin pellot kasvoivat hyvän sadon. Talkoolaisia ja seurakuntanuoria kävi auttamassa. Yläkerran huoneita laitettiin talviasuttavaan kuntoon.

Toinen vaihe vuodet 1949-1973 merkitsivät juurtumista Ristiinaan. 1964 nimi muutettiin orpokodista lastenkodiksi. Lainsäädännössä oli tapahtunut muutoksia ja lapset eivät olleet orpoja, vaan lastensuojelun kautta sijoitettuja, joiden vanhemmilla ei ollut edellytyksiä hoitaa omia lapsiaan.

Ristiinan kunta ja seurakunta ottivat uuden yksikön hyvin vastaan. Pikkuhiljaa Parikanniemeen tulleet lahjoitukset kertoivat, että ihmisillä oli halu auttaa uudessa ympäristössä olevaa lastenkotia. Kun samanaikaisesti syntyi myös uusia yhteyksiä hengellisen julistusto-

Juhlavuoden kunniaksi lastenkoti sai uudet kiipeilytelineet.

minnan kautta, työ sai monella tavalla tukea. Lahjoituksilla, avustuksilla, testamentteilla ja kaikella muulla vastaavalla toiminnalla oli suuri merkitys. Jo Uukuniemellä nähtiin, että kodin talous perustui kolmeen tukijalkaan. Oman maatilan tuotto, ystävien lahjoitukset ja kolehdit sekä myöhemmin talouden selkärangan muodosti lasten sijoittajakunnilta tulevat maksut. 1950-luvun puolen välin jälkeen päästiin osallisiksi Raha-automaattiyhdistyksen avustusvaroista. Uusi päärakennus rakennettiin 1959-60. Paikkaluvuksi oli vahvistettu 28 hoitopaikkaa. Lapsista ei ollut pulaa, koska hoitomaksut olivat alhaiset verrattuna moniin muihin vastaaviin paikkoihin.

1960-luvulla hengellisen toiminnan seurauksena perustettiin ystäväpiirejä. Lastenkodin nimen vaihdoksen lisäksi yhdistyspohjainen toiminta järjestettiin uudelleen säätiöpohjaiseksi 1967. Orpokotiyhdistys jatkoi kannatusyhdistyksenä ja sen nimi muutettiin vasta vuonna 2013 Parikanniemen Ystävät

ry:ksi. Yksi mielenkiintoinen piire oli, että johtajat lastenkodissa eivät olleet työssä pitkäaikaisia. 1960-luvulta 1970-luvun alkuun Parikanniemen lastenkodissa oli ollut kaikkiaan kahdeksan eri johtajaa ja yksi apulaisjohtaja.

Johtajavaihdoksista pitkäaikaiseen johtajaan

Kolmas vaihe alkoi 1973 uuden johtajan myötä. Säätiön hallituksessa joku totesi, että "ei tänne valita miestä, koska ne on aina kalassa..." Hallitus otti riskin ja **Henrik Ohlis** valittiin vuoden koeajaksi, eikä sen jälkeen 40 vuoden aikana käynyt kalassa. Vuotta myöhemmin tapahtui muitakin suuria muutoksia. 1974 lastenkodin karja laitettiin pois, pellot vuokrattiin viljelijöille. Ajatus suuren lapsijoukon jakamisesta pienempiin yksiköihin oli ollut esillä jo 1950-luvulla, mutta siihen päästiin vasta 1980-luvulla. Osittain näin oli asuttu jo 1960- ja 70 luvuilla,

mutta varsinaiset kotiryhmät, joissa kaikki ruokailuja myöten tapahtui 6 - 8 lapsen ryhmissä tuli nyt voimaan.

1980- 90-luvuilla avainsanaksi muodostui perhetyö, koska lapsen ongelmat olivat myös vanhempien ongelmia. Kun 1980-luku oli ollut vahvasti muutosten aikaa, niin 1990-luvun alun laman leikkaukset ja seuraukset tulivat lastenkotiin viiveellä. Lapsia ei säästöyistä sijoitettu samalla tavalla. Suma purkautui 1990-luvun puolessa välissä.

Uuden vuosituhannen vaihtuessa suunniteltiin laajennusta. Sen takana oli 1990-luvun lama ja keskustelut lastenkodin mahdollisuudesta selvitä tulevaisuudessa. 2010 luvulle tultaessa historia tulee liian lähelle, jotta voisimme sitä analysoida riittävästi hyvin.

Hyvämaineinen lastenkoti

Yhteenvedona voi todeta, että Parikanniemen lastenkotiin on kuulunut aina tietyt asiat. Rakkaus lapseen ja syvä sitoutuminen tehtävään. Siitä kertoo pitkäaikaiset työsuhteet. Myös ystävät ja ystäväpiirit eri puolilla Suomea. Kodilla on myös hyvä maine niin Mikkelin seudulla kuin koko maassa. Parhaita todistajia työn merkityksestä ovat lapset, jotka palaavat takaisin kiittämään. Työtä on riittänyt. Sitä on vasta pari vuotta oleella uudella johtajalla ja koko henkilökunnalla. Edessä on neljäs vaihe, tulevaisuus. Siinä työssä kannustaa erittäin pitkä ja kunnias historia: sata vuotta lapsen asialla. Siitä voi olla ylpeä.

Teuvo V. Riikonen

Erkki Makkonen on kasvanut juhliin kiinni

”Ollaan alatie kulkijoita”.

Ilon aiheena kokenut talkooporukka.

Parikkalan Saarella asuva **Erkki Makkonen** on monille Orpokotijuhlien kävijöille tuttu mies. Saarella on asuttu vuodesta 1957, paitsi muutaman vuotta muualla. Mutta juhlilla on käyty jo aiemmin.

-Kun avioiduttiin, niin asuttiin Lemillä, Suomenniemellä ja Saaren keskustassa Akonpohjassa. Elämäntyö on ollut yksityismetsätalouden, pääasiassa metsänhoitoyhdistyksen palveluksessa, 39 vuotta pyörähti.

Lea ja Erkki Makkosella on neljä aikuista tyttöä, jotka kaikki asuu Parikkalassa, ”ovat melkein kuin huutoetäisyydellä” kertoo Erkki samalla kun vieras on saanut nauttia emännän maittavat tarjoilut. Vieraaksi tuleva näkee talon pihalta pienen Rautjärven vedet ja laajat peltoalueet. Talon pelloilla kirmaa kaksi hevosta. Kesäinen maisema on kauneimmillaan. Erkille entisen Saaren pitäjän seudut ovat tuttuja. Montaa kilometriä ei ole myöskään kirkon mäelle, jossa Erkki on käynyt yli 50 vuotta.

- Talkoissa olin nuoresta asti mukana. Kolehdin keruut ja yleismiehen hommat hoidettiin.

Paajasen Martin ja **Nokelaisen Aarnen** kanssa oltiin portsaareina ehtoollisen jaon aikana. Nyt toivoisin jo nuorempia. Se on niin moninaista luetella niitä kaikkia. Piti ryhtyä siihen hommaan mitä oli tekemistä. Järjestelytoimikunnan kokoonkutsujana olen ollut ainakin 15 vuotta. Olen jo toisessa polvessa, koska isä oli johtoryhmässä. Mie olen nyt periaatteessa vanhimpiin kuuluva.

Saaren Orpokotijuhlat ovat kummajainen herätysliikkei-

den kesäjuhlien joukossa. Aina sama paikka ja ajankohta elokuun puolessa välissä. Ja monien mielestä aina sama ohjelma. Järjestely organisaatio kokoontuu kolme kertaa, helmi, touko- ja heinäkuussa. Muita pienempiä kokouksia ja suunnittelua on paljon. Emäntien kanssa on neljäs kokous ennen juhlia. Rantakalajuhlat entisen kirkkoherra **Erkki Lemetyisen** kesämökillä tavallaan aloittaa juhlat elokuun alussa.

Ensimmäisen kerran Saaren juhlilla

-1958 11 vuotiaana olin ensimmäisen kerran, kun olimme muuttaneet Saarelle 1957. Siel-

Orpokotijuhlien rakentajana Erkki Makkonen on lenkki pitkässä ketjussa, johon kuului myös kuvan 1955 juhlapuhujia; **Matti Pitkänen, khra Simo Keranto, Edvard Lähdeniemi, Kalle Korhonen, Hilja Pitkänen, Antti Aaltonen ym.**

Mie oon vanhimpiin kuuluva

Erkki on toiminut Parikanniemen Ystävät ry:n puheenjohtajana.

lä jäi tietyt asiat mieleen, kuten puhujista Lähdeniemen setä. Kirkkoaidan luona oli sellainen virsikannelta soittava, invalidimopolla liikkuva vanha mies, kertoo Erkki muistoja.

-Kyllä se oli se henki, mikä siellä juhlilla oli. Tätä vanhaa kansaa. Täällä oli tapana käydä juhlilla. Parikkalassa, Saarella ja Uukuniemellä orpokodin miehet ja naiset liikkui. Melkein kaikki liittyi orpokotiin, myöhemmin lastenkotiin. Vierailijat vierailivat kotona. Se oli jotenkin oma henki. Vanha orpokoti ei ollut kaukana rajan takana, joten ihmiset muistivat paikan. Sinne juhlille

meni ihan mielellään. Lapset olivat vanhempien kanssa perheenä. Kuorma-auton lavalla mentiin juhlille, kertoo Erkki alkuvuosien muistoista ja tavasta oppia käymään juhlilla, joka tapa on vain pari kertaa katkenut.

-Metsäkoulun takia, kun oltiin luokkaretkellä ulkomailla. Pari kertaa poissa, mutta muuten oltu mukana. Armeija aikain kävin lomilta käsin. Pistin siviilit päälle ja se oli siihen aikaan kiellettyä. Muistan kun **Vanhasen Ensio** piti puhuttelun ja nuhteli miksi ei saanut esiintyä siviileissä. Rippikoulun jälkeen kun

olin tullut uskoon, sen koki ihan eri tavalla. Sinne joutu mukaan ihan täysin. Vanhemmat veljet ottivat mukaan. Vanhalta orpokodilta oli niin paljon porukkaa, että kielteistä suhtautumista juhlisiin ei ollut. Se ei ollut mitään uutta tältä seudulla. Se kuului kiinteään osaan Saaren seurakunnassa.

-Aina on puhuttu, että talkoolaiset loppuu, mutta aina niitä on tullut. Jotenkin on koettu, että oma siunaus siinä on. Kun oli viljankorjuu juhlien aikaan, korjuut pysäytettiin. Monet kerrot on nähty, että juhlien jälkeen on ollut niin hyvät ilmat.

Viranomaisten kanssa on oltava väleissä.

Se vie paljon päiviä. Juhlien aikaan se on viikko. Ne jotka tulee juhille, näkee sen tietyn osan, mutta työtä on jo tehty, että kaikki pelaa. Talkooväessä on ollut vaihtuvuutta, mutta vieläkin on niitä jotka on ollut alusta lähtien, mm. **Matti Neuvonen**.

-Siinä on se etu, että meillä on ollut perusrunko, aina on ollut kokenutta talkooporukkaa. Tieto ja taito ovat siirtyneet eteenpäin. Siihen on tullut tietty rutiini. Tiedetään missä järjestyksessä pitää tehdä ja mitä. Ei ole tarvinnut tehdä täysin uutta, kertoo Erkki talkoovuosien kokemuksista.

Mikä on muuttunut 1958 ja 2015 välillä?

-Onhan sitä muuttunut. Ei ole enää vanha rovasti **Simo Keranto** kuuluttamassa pahvitorvella informaatiota siellä yleisön joukossa ja seassa. Ennen myytiin piirakoita jossain puun juurella korista. Tänä päivänä on niin tarkkaa, miten terveys-

tarkastajat hyväksyvät. Armeijan kenttäkeittiöt olivat pitkään millä ruoka tehtiin. Vaatimustaso on ihan erilainen.

-Väkimäärä oli ollut yli 3000 parhaimmillaan, mutta sitten väheni. Mutta nyt on viimeiset vuodet kasvanut, kertoo Erkki ja jatkaa muisteluja puhujista.

-Opettaja **Piironen**, en muista etunimeä. Pitkä hoikka mies, sen puhetyyli semmoista että jäi mieleen. Ettei mitenkään puhuttu ylhäältä. Aina Uukuniemeläisyydessä on puhuttu hyvin alhaalta. Ollaan alatien kulkijoita. **Veerti Kankkunen** oli hyvin erilainen, ääni nousi joskus hyvin kovaksikin. Näähän oli ja sitten oli **Erkki Leminen** ja siekin muistat Erkin hyvin? Mutta mikä Erkki Lemisessä oli erikoista?

-Erkissä oli kanssa että ei korkealta puhunut vaan oli samalta tasolta. Kun tulini uskoon, nämä veljet ottivat niin, että olen saanut Uukuniemen ukkojen jaloissa kasvaa. Vanhasen Ensio oli koko juhlien mies ja oli aina sanottavaa. Kuului vakiokalustoon. Ne oli juhlilla niitä joihin odotettiin. Hyö oli niitä Uuku-

niemeläisiä, oli peruskalustoa.

-Kyllä siinä miun mielestä ydin on että omilla ansioilla ei kyllä pelastuta, että se on yksin armosta. Sehän oli niinku Uukuniemen ukkojen linja, kun ne julisti. Jos niitä kaksi oli, ensin tuli laki, sitten evankeliumi. Jos jossakin paikassa joku oli hölläyttänyt heti evankeliumin ilman lakia, niin toinen nuhteli, että miten mänit hölläyttämään sen evankeliumin. Toinen vastasi "enhän minä voinut kun näin sen rääkätyn seurakansan". Taisi olla Hälvän Olli ja Sihvosen Paavo.

Juhlat tuo ja vie voimia

-Kyllä se sillä tavalla vaikka vie voimia niin myös tuo. On ilo tavata ystäviä joita on tavannut kymmeniä vuosia. Olen saanut kannustusta, yllättävältä taholta sähköposteja ja kokenut että kannattaa näitä juhlia järjestää. Joka vuosi on uusia mutta myös niitä jotka eivät enää tule. Ei ole aurinko aina paistanut. Ihmeellisesti on koettu, että torstai iltaisin kun on pidetty talkooväellä rukoushetki ja rukoiltiin myös suotuisan sään puolesta, ilma on ollut hyvä. Siitä on omat ongelmat jos sataa. Se on nähty konkreettisesti että ympärillä tuli vettä, mutta Saaren kirkon mäellä ei satanut. Sitteen kun on satanut, niin ne on koettu siunauksen sateeksi.

-Hyvällä mielellä odotan juhlia, vähän jännittää kuka on uusi juhlien pääemäntä?

**Haastattelu:
Teuvo V. Riikonen**

**Kuvat:
Markku Liukkonen,
Antti Aaltonen/ Oivi Pitko**

Maaranen

Luominen, huominen... ja eilinen

Muutama päivä sitten minut pysäytettiin Raamattua lukiessani 1 Johanneksen kirjeen alkuun. Siinä sanotaan:

”Mikä on alusta alkaen ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet ja käsin koskettaneet, siitä me puhumme: elämän Sanasta”.

Kun tuon jakeen lukee, syntyy voimakas vaikutelma siitä, että nyt puhuvat ihmiset joilla on omakohtainen ja konkreettinen kokemus Jumalan kohtaamisesta. Tämän kohtaamisen hedelmänä näissä ihmisissä itsessään on myös todistus Jumalan todellisuudesta. Tämä sisäinen todistus on meissä nykyihmisissä joko sammunut tai ainakin päässyt hiipumaan.

Evangelistana suren tätä nykytilaa ja kannan siitä myös syyllisyyttä. Olemme etäännyneet Jumalan todellisuudesta siksi, koska se on hyvin erilainen kuin meidän oma todellisuutemme ja edellyttää ihmiseltä valmiutta jatkuvaan muutokseen ja uudistumiseen. Meille langenneille tällainen uuteen suostuminen ja hereillä olo, on vaikeaa ja pelottavaa, ja siksi me mielellämme käänämme katseemme menneisyyteen. Taaksepäin katsominen tyrehtyttää kuitenkin etenemisemme. Pysähdymme tai eksymme kokonaan pois tieltä. Kummassakin tapauksessa Jumalan virta joka on vettä täynnä, kulkee ohitsemme ja hänen äänensä kuuluu yhä kauempaa ja yhä heikommin, kunnes lakkaa kokonaan kuulumasta. Lopulta me kuulemme vain oman hengellisen ähkymme äänen, joka syntyy siitä, että me pyrimme paikallaan seisten taivuttamaan Jumalan mukaan omaan köyhyYTEEMME.

Hän ilmoittaa kuitenkin olevansa rikas antaja. Joka luo uudeksi kaiken. Antaudu siis Jumalan virtaan, sillä: **”Kristuksen veri on puhdistanut meidän omatuntonne kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa.”** (Heb. 9:14) VK

Pekka Maaranen

Lemiset

Ihmisen sisimmässä hylkäämiskokemukset ja rakkauden puuttuminen saavat masennusta aikaan, mielen vireys sammuu ja ilon kukkaset kuolevat.

Järisyttävä armo
Karas-Sana

Eikö ole aivan toista, kun saa olla Jumalan hyväksymä Kristuksessa! Oi, se on suurinta autuutta jo täällä ajassa! Ja mitä se onkaan sitten, kun Herran lunastetut palajavat kotiin! Se on niin ihana asia, että kieli kangertaa, jos sitä yrittää käydä kuvailemaan.

Hoitakaa sydäntänne
Kuva ja Sana

Koti vieraita varten

Eero ja Lyyli Koistinen Kuhmosta

Armolahjoja on monenlaisia ja ne toteutuvat arkisina palvelutehtävinä. Avata kotinsa ovet evankeliumin asialla kulkevien käyttöön on malliesimerkki tällaisesta kutsumuksesta.

Istun erään ystäväkodin olohuoneen lämmössä. Ulkona jyrisee ukkonen ja sataa kaatamalla. Tilanne kuvaa hyvin sitä, miksi Jumala antaa joillekin palvelijoilleen työnäyn matkamiesten auttamisesta. Kun ensimmäisen kerran astuin sisään **Eero** ja **Lyyli Koistisen** kotiin, hämmästyin, sillä niin tutulta ja turvalliselta tämä koti tuntui.

Eeron ja Lyylin palvelutehtävä perustuu Lyylin saamaan työnäkyyn. Saadessaan näyn hänellä ei ollut minkäänlaisia tiloja näyn toteuttamiseen, sillä tuolloin Lyyli eli oman elämänsä erämaa taivalta hoitaen lehmä kotitilallaan. Näky kuitenkin

toteutui ajallaan.

Mukaan tarvittiin kuitenkin Eero, joka on lähtöisin samasta kylästä kuin Lyylikin, mutta elämä oli kuljettanut heitä eri suuntiin. Lyyli oli saanut uskonlahjan jo äidinmaidossa ja rippikouluiässä se rakentui tietoiseksi päätökseksi Jeesuksen seuraamisesta. Sen sijaan Eero oli ajautunut etsimään elämälleen tarkoitusta maailman tyhjiltä kaivoilta. Isän ja äidin kuolema ja heidän jäämistöstään löytyneet hengelliset kirjat ja äänitteet avasivat Eerolle portin Jumalan todellisuuteen. Lopullinen suunnanmuutos toteutui kotisohvalla Eeron lukiessa

"Eräs meidän ajan profeetta" kirjan kannesta kanteen. Silloin Taivas kirkastui.

Tällä välin Lyyli oli jo muuttanut omaan yksioonsä Kuhmoon ja toimi lastenohjaajana seurakunnassa. Eerokin muutti taajamaan omaan yksioonsä. Kumpikin osallistui seurakunnan vapaaehtoistyöhön. Näiden palvelutehtävien kautta Jumala johdatti Eeron ja Lyylin löytämään toisensa. Toisistaan tietoisina he rukoilivat Herraltaan rohkaisevaa merkkiä. Lyyli meni erääseen raamattupiiriin, jossa Eero ei käynyt koskaan ja ajatteli, että jos Eero nyt tulee sinne, niin se on merkki, jonka varassa

Oman onnensa seppä

Muisto

Mitä haluan sanoa Parikanniemen ystäville, niille jotka oikeasti olivat kokoamassa pienen pojan sirpaleita yhteen kaikki ne vuodet. Jotka tarjosivat tukensa, malttinsa, viisautensa ja uskonsa silloin, kun itsekään en itseeni uskonut.

Yritin kiittää teitä kaikki siitä että Niemessä meistä välitettiin, huolehdittiin ja meitä tuettiin. Meitä ei katsottu alaspäin vaan kannustettiin ja opetettiin elämään omillamme. Opetettiin ja uskottiin oikeasti, että olemme oman onnemme luojia, eivätkä vanhempamme virheet tuominneet meitä mihinkään mitä emme itse itsellemme langettaisi.

Helppoa työ ei ole ollut ennen eikä sen helpommaksi varmasti ole muuttunut nytkään. Tämän voin todeta ihan silläkin, että olen itse tehnyt nyt jo vuosia ohjaajan työtä. Vaikka olin niin vaikea poika lapsena, minulle annettiin kaikki eväät pärjätä aikuisena. Ja luulen että se on asia joka minut lopulta sai ymmärtämään ja ponnistelemaan kohti parempaa tulevaisuutta. Minun itseni piti vain ymmärtää se ja tarttua tilaisuuteen. Mutta yhtä totta on, että työntekijöiden, niin ohjaajien kuin tuntemattomien johdon henkilöiden, nimettömien ja kasvottomien

auttajien, rukoilijoiden ja lukemattomien Parikanniemen ystävien avulla, tuo kontti pikkuhiljaa tyhjäksi pahasta ja sai uutta sisältöä elämän ilosta, toiveista ja unelmista. Uskosta, rakkautesta ja välittämisestä, ja toivosta paremmasta huomisesta ja aikuisuudesta ja siitä että minusta voi tulla vielä vaikka mitä kunhan vaan uskon itseeni.

Teksti: Tero Korhonen
Lyhennelmä puheesta lastenkodin juhlassa

hän uskaltaisi kysyä Eerolta autokyytiä. Eero taas oli tuohon piiriin mennessään rukoillut, että jos Lyyli tulisi puhuttelemaan häntä, niin hän olisi Se Oikea. Näin Herramme sovitti kahden yksinäisen askelmerkit yhteen ja heidät vihittiin saman vuoden joulukuussa. Ensimmäinen yhteinen koti oli rivitalokaksio, mutta Lyylin työnäyn mahdollistava koti saatiin muutamaa vuotta myöhemmin sukulais-

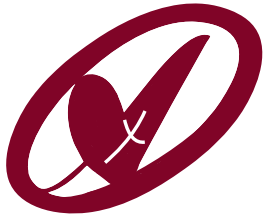

kaupan kautta hankitun tilavan omakotitalon muodossa. Näyn mukainen toiminta alkoi heti. Talossa kokoontui raamattupii-

reja, krito-ryhmiä ja myös Parikanniemen seuroja pidettiin. Lukemattomat eri herätysliikkeiden julistajat ovat saarnatkoillaan saaneet yöpyä ja kerätä uusia voimia tämän kodin ainutlaatuisessa hengellisessä lämmössä.

Ei sanoin, ei puhein. Vaan teoin ja totuudessa.

**Haastattelu ja kuva:
Pekka Maaranen**

Parikanniemisäätiö

Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä
Puhelin 020 743 4570
toimisto@parikanniemi.fi

Toimisto -ja taloussihteeri
Risto Teittinen
Puhelin 020 743 4570

Säätiön hallituksen puheenjohtaja
lääninrovasti **Erkki Lemetyinen**
Puhelin 0440 430 063
erkki.lemetyinen@evl.fi

Toiminnanjohtaja Teuvo V. Riikonen
Puhelin 0400 315 573
teuvov.riikonen@parikanniemi.fi

Evangelista Pekka Maaranen
Puhelin 040 359 0111
pekka.maaranen@pp.inet.fi

Lastenkodin johtaja Sami Siponen
Puhelin 040 8473657
sami.siponen@parikanniemi.fi
Matkasihteeri Matti Kostamo
Kanttorintie 8A 16 82500 Kitee
Puhelin 0400 245272

Parikanniemisäätiön tilit
Sampo FI86 8000 1901 5424 99
S-SOP FI54 5271 0420 0130 48
Tapiola FI92 3636 3002 2297 63

Parikanniemen Ystävät ry
- kannatusyhdistys
- jäsenmaksu, Kontti-lehti, **20€**/vuosi
- kustannustuotteet
S-SOP FI95 5271 0420 0445 14
DB FI69 8000 1900 7130 67

Parikanniemisäätiö ja kannatusyhdistys voi kerätä ja vastaanottaa lahjoituksia/testamentteja työn hyväksi.

Poliisihallituksen keräyslupa:
nro 2020/2013/5468. Keräystili.

S-SOP FI63 5271 0420 1411 20

www.parikanniemi.fi

Kontista kaivettua

Lastenkodin satavuotisjuhlassa muistettiin kolmea työntekijää....

Lastenkodin 100-vuotisjuhlassa ojennettiin lastenkodin pitkäaikaisille työntekijöille **Birgitta Mäkiselle** ja **Heli Pystyselle** Lastensuojelun Keskusliiton lastensuojelun pronssinen ansiomitali. He molemmat ovat olleet lastenkodin työssä yli 30 vuotta.

Säätiön toimisto- ja taloussihteeri **Risto Teittiselle** Suomen Keskuskaupakamarin hopeinen ansiomerkki yli 25 vuoden työstä säätiössä.

... ja Parikanniemen ohjaajat Matti ja Pirkka musisoivat.

Lastenkodin entiset lapset ja työntekijät kokoontuivat kesäkuussa

Päivän aloitettiin lipun nostolla, suvivirrellä ja ruuan siunaamisella. Työntekijät ja lapset muistelivat menneitä, katseltiin valokuvia ja nautittiin yhdessäolosta. Kuvassa jonotetaan makkaroita. Juhlapäivä päätettiin riihikirkossa Herran Pyhällä Ehtoollisella.

Muistojen kuva. Orpokotijuhlien ruokahuoltoa silloin ennen.

Pikkaraisen Eino oli mukana livantiiran juhlilla

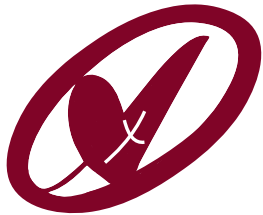
Kuhmon seurakunnan livantiiran kirkolla on vietetty vuosikymmeniä Kainuun hengellisiä juhannusjuhlia, joka kokoaa kolmen päivän aikana satoja osallistujia.

Ohjelmassa on seuroja, Raamattuopetuksia, lähetystilaisuus ja ehtoollisen vietto jokaisena päivänä. Juhlilla on mukana aina myös Parikanniemisäätiön puhujia.

Monivuotinen juhlavieras **Eino Pikkarainen** on tuttu kävijä vuosikymmenten aikana. Eino tuntee juhlien alkuhistoriaa hyvin ja oli tyytyväinen juhlien hengelliseen antiin.

Saajan tilinro	FI95 5271 0420 0445 14 FI69 8000 1900 7130 67	JÄSENMAKSU LAHJOITUS KUSTANNUSTUOTTEET
Saaja	PARIKANNIEMEN YSTÄVÄT RY	
Maksaja		
Allekirjoitus		
Tililtä nro	Eräpäivä	€

Parikanniemisääliö

Parikanniemisäätiön työntekijät ja vapaaehtoistyöntekijät vierailevat seuraavissa tilaisuuksissa!

Katso tarkemmat tiedot seurakunnan ilmoituksista ja säätiön kotisivuilta www.parikanniemi.fi

Muista myös Radio Dein Pala Konttista ohjelmat maanantaisin klo 15.45 kaikilla Radio Dein taajuuksilla. Syyskuussa Pekka Maaranen, lokakuussa Markku Liukkonen ja marraskuussa Teuvo V. Riikonen. Vanhoja ohjelmia kuultavissa www.radiodei.fi

Elokuu

14.-16. 8. **Parikkala, Saaren kirkko**, Orpokotijuhlat
14.8. **Oronmylly, Parikkala** ”Juuret” klo 18.00
16.8. **Oronmylly**, ”Juuret” klo 13.00 ja klo 18.00
17.8. **Hamina**, Kulmakivi, seurat klo 13.00
17.8. **Lappeenranta**, Emmaus, seurat klo 18.00
20.8. **Taipalsaari**, Lähdekallio, R-opetus ja seurat klo 18.00, Pekka Tuomaala, Maaranen
25.8. **Miehikkälä**, miesten saunailta klo 18.00, Maaranen

Syyskuu

29.8.-5.9. **Kairosmaja**, Pyhätunturi, Maaranen
1.-8.9. **Kreikan** Patmoksen matka, Riikonen
9.9. **Lappeenranta**, Luukkaan Pysäkki, seurat klo 18.00, Hallituskatu 35. Maaranen
10.9. **Sulkava**, PAV-leiripäivä, klo 10.00 Tapiolan leirikeskus, Maaranen
10.9. **Joensuu**, Srk-keskus, klo 13.00, Riikonen
10.9. **Liperi**, seurat Ylämyllyn seurakuntatalolla klo 15.30 Riikonen os. Katajakuja 1
10.9. **Reijolan** srk-talo, seurat klo 18.00 Riikonen
14.9.-17.9. **Oronmylly, Parikkala**, Riippana riippuvuus- päivät, Maaranen
21.9. **Hamina**, Kulmakivi, seurat klo 13.00 Riikonen
21.9. **Lappeenranta**, Emmaus, klo 18.00 Riikonen
27.9.-2.10 **Oronmylly, Parikkala**, Raamattupatika-viikko Maaranen
29.9 **Kerimäki**, seurat Ellen Kinnuselle klo 13.00 os. Ruokoniementie 700

Lokakuu

4.10. **Mikkeli**, Ristiina Mikkelinpäiväjuhlat, Riikonen, Maaranen

7.10 **Lappeenranta**, Luukkaan Pysäkki, os. Hallituskatu 35, seurat klo 18.00 Maaranen
8.10. **Joensuu**, srk-keskus Olavi-Sali, seurat klo 13.00 Maaranen
8.10. **Liperi**, seurat klo 15.30 Maaranen
8.10. **Reijolan** srk-talo, seurat klo 18.00 Maaranen
11.10. **Vantaa**, Hämeenkyllän kirkko, os. Aurtie, klo 10 saarna Riikonen ja klo 12.00 esitelmä maanpuolustusjuhlassa
19.10 **Hamina**, Kulmakivi, seurat klo 13.00
19.10 **Lappeenranta**, Emmaus, seurat klo 18.00
25.10 **Lahti**, Launeen kirkko, klo 10 saarna Riikonen ja lastenkodin juhla, Ohlis ja Riikonen
27.10. **Kerimäki**, seurat klo 13.00

Marras-Joulukuu

12.11. **Joensuu**, srk-keskus Olavi-Sali, seurat klo 13.00 Tiusanen
12.11. **Liperi**, seurat klo 15.30 Tiusanen
12.11. **Reijolan** srk-talo, seurat klo 18.00 Tiusanen
15.11. **Riihimäki**, srk-keskus klo 12-15, miesten-päivät, Raamattuopetus Riikonen
16.11. **Hamina**, Kulmakivi, klo 13.00 Tiusanen
16.11. **Lappeenranta**, Emmaus, klo 18.00 Tiusanen
24.11. **Kerimäki**, seurat klo 13.00 Tiusanen
6.12. **Parikkala**, Adventtiseurat Reijo Pitkolla klo 13.00, os. Palkkisillantie 2, Tiusanen ym.
9.12. **Punkaharju**, Pav-joulupuuro ja juhla srk-talo klo 11.00 Tiusanen
10.12. **Joensuu**, Olavi-sali, klo 13.00, Tiusanen
10.12. **Liperi**, seurat klo 15.30, Tiusanen

11.-12.12. **Parikanniemi**
Matka Betlehemiin - vaellus

Tiian tarina elämästä lastenkodissa

Parikanniemi

Mikkeliäinen Tiia Tikkanen, 18, kasvoi Parikanniemen lastenkodissa Mikkelin Ristiinassa.

”Muutin asumaan Parikanniemen lastenkotiin huhtikuussa 2005. Muutin pois elokuussa 2014, joten asuin siellä vähän päälle yhdeksän vuotta. Ihmisiä kiinnostaa, miten lastenkodissa asuminen poikkeaa normaalista elämästä. Minulta kysytään, miten se muutti elämäni, ja miten rankkaa se oli. Vastaan, että totta kai se on aika erilaista. Lapsia on parikymmentä, ja rauhallisia hetkiä saa odottaa. Lastenkodissa on myös oltava sääntöjä, joita on noudatettava, sillä lapsia on paljon. Koen, että lastenkotiin muutto oli parasta sen hetkessä elämäntilanteessa. Oli siellä loppujen lopuksi parempi elää.

Olen kotoisin Mikkelistä. Muutin Parikanniemeen isosiskoni kanssa kahdeksanvuotiaana, vanhemmistamme johtuneista syistä. Aluksi siellä oli tosi vaikeaa, koska olin pienempänä tosi ujo. Sisko oli kuitenkin tukena. Olin hänen kanssaan, kun en alkuun oikein osannut kaveerata muiden lasten kanssa. Silloin olin lapsista nuorin.

Myöhemmin Parikanniemeen muutti minun ikäisiäni kavereita. Olisin aivan toisenlainen, ujompi ihminen, jos en olisi asunut Parikanniemessä.

Parikanniemen lastenkoti sijaitsee maalla, seitsemän kilometriä Ristiinasta Mikkeliin päin. Kävimme peruskoulua Ristiinassa. Koulupäivien aamuna jotkut heräsivät omatoimisesti, mutta aika monet halusivat, että ohjaajat tulevat herättämään. Koulusta tultua oli välipala, joka syötiin omaan tahtiin. Päivällinen syötiin yhdessä muiden lasten ja henkilökunnan kanssa. Sen jälkeen oli hiljainen hetki, jolloin jokainen lapsi oli omassa huoneessa. Sinä aikana hoidettiin läksyt ja muut. Sen jälkeen sai tehdä mitä halusi. Kahdeksan maissa illalla syötiin iltapala. Monet lapsista halusivat, että ohjaajat tulevat illalla ”nukuttamaan”. Jos lapsi haluaa harrastaa, Parikanniemi kustantaa sen. Itse olen harrastanut tanssia, ja kävin espanjan kielikurssilla. Muualla asuvia ystäviä sai pyytää kylään, ja joskus heille järjestyi kyytikin Parikanniemen puolesta. Kavereita käy myös synttäreillä.

Parhaisiin muistoihini Parikanniemestä kuuluvat laskettelureissut,

joita teimme joka talvi Ylläkselle. Kesäisin kävimme huvipuistoissa. Oli tosi kivaa, että järjestettiin ohjelmaa. Saimme joka viikko viikkorahaa, jolla saimme ostaa, mitä itse halusimme. Jos saan omia lapsia, aion ottaa saman tavan käyttöön.

Toinen kasvatusperiaate, jota aion jatkaa, on kotitöiden opettaminen. Lapset osallistuvat Parikanniemessä kotitöihin: yhteisten tilojen siivoamiseen ja aterioiden kattamiseen. Myös pienemmät tekevät kotitöitä, eivät vain nuoret. Joka lauantai yhdellä lapsella on ruuanlaittovuoro, jolloin saa päättää itse, mitä ruokaa laitetaan. Aikuiset auttavat, mutta jos tuntee osaavansa, saa tehdä ruuan itse. Arvostan tosi paljon sitä, että söimme lounaan ja päivällisen yhdessä. Jossain vaiheessa päivää koosnuimme aina yhteen. Valmistuin kuukausi sitten tarjoilijaksi Etelä-Savon ammattiopistosta, ja olen töissä Huviretki- ja Kellari-ravintoloissa Mikkeliissä.

Asun Mikkelin Laajalammella, ja viihdyn täällä hyvin. Koti on yhdelle ihmiselle sopivan kokoinen, ja keskustaan on sopivan lyhyt matka. Soitan nykyisin Parikanniemeen suunnilleen kerran viikossa ja käyn siellä kerran tai kaksi kertaa kuussa. He ovat myös tukena: jos tulee tilanne, että rahat eivät riitä, saan ruokaa tai rahaa lainaksi.

Sanotaan, että Parikanniemessä ollaan yhtä suurta perhettä. Kaikki ovat vähän kuin sisaruksia keskenään. Pariin ystävään pidän edelleen miltei joka päivä yhteyttä, ja näemmekin aika usein. Henkilökuntakin on tullut tosi läheiseksi. Siellä on työntekijöitä, jotka ovat itsekkin sanoneet olevansa kuin vanhempia meille. Kyllä mekin olemme heille tosi tärkeitä.”

Tiia käy lastenkodilla tapaamassa kasvunkumppaneitaan. Kuva Bellan rippijuhlalta tältä kesältä.

**Haastattelu:
Elina Keskitalo,
Länsi-Savo 23.5. 2015**

”Musiikki on erottamaton osa elämää”

Oopperalaulaja Johanna Rusanen-Kartano

Kuva:
Heikki Tuuli

Sopraano **Johanna Rusanen-Kartano** on tuttu monille oopperan ja musiikin ystäville. Mutta elämässä on ollut muitakin vaihteita.

-Olen kuopiolaisen kanttori-perheen tytär. Laulajattaren urani alkoi tasan 20 vuotta sitten, kun voitin Timo Mustakallio-laulukilpailun. Sitten voitin Lappeenrannan laulukilpailun, debytoin sekä Savonlinnan oopperajuhlilla että Kansallisoopperassa ja lähdin Berliiniin stipendiaattina opiskelemaan. 2000-luvun alussa palasin Suomeen ja olen pikkuhiljaa kypsyntynyt dramaattiseksi sopraanoksi. -Laulajattaren urani lisäksi minulla on vielä tärkeämpi elämäntehtävä, Olen 7-vuotiaan **Aleksanterin** äiti. Kolmihenkinen perheemme asuu Siuntiossa, joen lähellä keskellä metsää. Pihamme läpi kulkee metsäkau-

riiden polku ja metsäkyhkyset kujertelevat puiden suojassa.

Johannan elämänvaiheisiin kuuluu myös mummo, joka oli Parikanniemen ystävä.

-Ulla-mummu eli äitini äiti, omaa sukuaan **Tiihonen (Tiho-nov)** oli kotoisin Vienan Karjalasta, Kiimasjärveltä. Hän tuli 20-luvulla Suomeen sisarensa kanssa turvaan. Isän lähdettyä hakemaan muuta perhettä Suomeen, rajat menivät kiinni, eikä mummu sen jälkeen nähnyt enää perhettään. Hän kasvoi Suomessa "orpona" ja tunsikin elämänsä loppuun asti suurta sympatiaa orpo- ja lastenkotien lapsia kohtaan, muistelee Johanna.

-Mummun elämä jatkui Kuhmossa, hän meni naimisiin kaksi kertaa. Aviomies sekä kaksi vanhinta lasta kuolivat. Sitten hän tapasi ukkini Toivon ja

syntyi äitini Kaarina. Mummu ei ollut koskaan katkera eikä valittanut mistään. Hän eli elävässä uskossa, aloitti ja lopetti päivän veisaamalla. He olivat pienviljelijöitä, heidän luonaan vietetyistä lapsuudenkesistä on ihania muistoja. Mummu pääsi taivaan kotiin 2001 kiitollisena siitä, mitä elämä oli hänelle antanut, kertoo Johanna. Musiikki on hänelle aina ollut tärkeää.

-Nautin monenlaisesta musiikista. Se on erottamaton osa elämää, sen arkea ja juhlaa. Kiihkeä, kansallisromanttinen Sibeliuksen musiikki antaa voimaa ja energiaa, kun taas Bachin puhdas, meditatiivinen sävelkieli ja taivaallisen täydelliset harmoniat tuntuvat sielun levolta, mieli rauhoittuu ja tyyntyy. Kuuntelen paljon myös hengellistä musiikkia, sillä sanat ovat inspiroineet myös säveltäjiä. Minulle läheisintä hengellistä musiikkia ovat Siionin virret. Yksi mieleenpainuvimmista oopperaroleistani on ollut **Joonas Kokkosen** Viimeisten kiusausten Riitta, jossa hän miettii, voiko varjo olla kirkas.

-Ja ilman toivoa ei ole uskoa siihen, että kaikella tällä on tarkoitus. Huonojen uutisten keskelläkin voimme katsoa ulos kauniiseen kesämaisemaan ja vain ihmetellä Luojan hyvyyt-
tä, joka näkyy niin monessa pieneltä ja itsestään selvältä tuntuvassa arkisessa asiassa.

Haastattelu:
Teuvo V. Riikonen

